

KRISTIN

HANNAH

WSOY

TOMMUN

JAJA

TUULEN

MAA

Julmankaunis
romaani *Satakielen*
tekijältä

TOMUN
JA
TUULEN
MAA

Kristin
Hannah

SUOMENTANUT MARJA HELANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
The Four Winds

Copyright © 2021 by Kristin Hannah. All rights reserved.
Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency, Denmark on behalf of
Jane Rotrosen Agency, LLC.

Suomenkielinen laitos © Marja Helanen ja WSOY 2022
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-47969-8

PAINETTU EU:SSA

Isä, tämä on sinulle.

PROLOGI

Toivo on kolikko, jota kannan kaulassani: amerikkalainen sentin lantti. Sain sen mieheltä, jota opin rakastamaan. Matkani varrella minusta aina välillä tuntui, että sain voimaa ainoastaan tuosta sentin kolikosta ja toivosta, jota se edusti.

Tulin länteen etsimään parempaa elämää, mutta köyhyys, koettelemukset ja ahneus keikauttivat amerikkalaisen unelmani painajaiseksi. Viime vuodet ovat olleet menetyksen aikaa. Tiesseen ovat niin työpaikat, kodit kuin ruokakin.

Maa, jota me rakastimme, kääntyi meitä vastaan ja nujersi meidät kaikki, jopa sitkeät vanhat jäärät, joilla oli tapana jaaritella säästä ja onnitella toisiaan uudesta huikeasta vehnäsadosta. *Miehen pitää taistella täällä elantonsa eteen*, he sanoivat toisilleen.

Miehen.

Kyse oli aina miehistä. He tuntuivat olevan sitä mieltä, että ruoanlaitto, siivous, lastenkasvatus ja puutarhanhoito olivat yhtä tyhjän kanssa. Me Suurten tasankojen naiset ahersimme kuitenkin auringonnoususta auringonlaskuun, raadoimme

vehnätiloilla, kunnes olimme yhtä kuivia ja kopperaisia kuin maa, jota me rakastimme.

Kun suljen silmäni, voin toden totta joskus vieläkin maistaa tomun...

1921

Jos vabingoittaa maata, vabingoittaa lapsiaan.

WENDELL BERRY,

MAANVILJELIJÄ JA RUNOILIJA

YKSI

Elsa Wolcott oli viettänyt vuosia eristyksissä ja kuluttanut aikansa lukemalla seikkailutarinoita ja kuvittelemalla, millaista muiden elämä mahtoi olla. Yksinäisessä huoneessaan rakkaitten romaaniensa keskellä hän rohkeni toisinaan haaveilla omasta seikkailusta, ei kylläkään usein. Perhe jaksoi hokea, että hänen lapsuuden aikainen sairautensa oli hapertanut hänen elämänsä hauraaksi ja yksinäiseksi, ja hyvinä päivinä hän uskoi sen.

Huonoina päivinä, kuten tänään, Elsa tiesi, että hän oli ollut omassa perheessään aina ulkopuolinen. Perhe oli vaitonnut hänen puutteellisuutensa jo varhain ja käsittänyt, ettei hän sopinut joukkoon.

Jatkuva paheksunta teki kipeää. Elsa tunsi menettäneensä jotain, mille ei ollut nimeä, jotain tuntematonta. Hän oli kestänyt sen vaikenemalla – huomiota vaatimatta tai kaipaamatta – ja oli tyytynyt siihen, että hänestä kyllä välitettiin, vaikkei hänestä pidettykään. Mielipahasta oli tullut jotain niin tavallista, että hän tuskin huomasi sitä. Hän tiesi, ettei se liittynyt sairauteen, jolla hänen hyljeksintänsä yleensä kuitattiin.

Istuessaan nyt salongissa lempituolissaan Elsa sulki kirjan syliinsä ja paneutui miettimään. *Viattonuuden aika* oli herättänyt hänessä jotain, muistuttanut häntä kipeästi ajan kulumisesta.

Huomenna olisi hänen syntymäpäivänsä.

Kaksikymmentäviisi vuotta.

Se oli useimpien laskutapojen mukaan nuori ikä. Siinä iässä miehet latkivat kotipoltoista giniä, hurjastelivat autolla, kuuntelivat ragtime-pimputusta ja tanssivat otsapantaisten hapsuhelmanaisten kanssa.

Sama ei pätenyt naisiin.

Toivo alkoi hiipua, kun nainen täytti kaksikymmentä. Kun hän oli kaksikymmentäkaksivuotias, kaupungilla ja kirkossa alettiin kuiskia, ja häneen luotiin pitkiä surkuttelevia katseita. Kahdenkymmenenviiden vuoden iässä arpa oli jo heitetty. Naimaton nainen oli vanhapiika. »Piippuhyllyllä», hänestä sanottiin päätä puistellen, ja hänen menetettyjä mahdollisuuksiaan voivoteltiin. Yleensä ihmeteltiin *miksi*. Mikä oikein oli tehnyt tuiki tavallisesta hyvän perheen tyttärestä vanhanpiian? Tosin Elsan tapauksessa asia oli kaikille selvä. Häntä pidettiin varmaan kuurona, niin kovaan ääneen hänestä puhuttiin. *Resukka. Laiba kuin baravanvarsi. Ei läbeskään yhtä kaunis kuin siskonsa.*

Kauneus. Elsa tiesi, että se oli kaiken a ja o. Hän ei ollut viehättävä nainen. Parhaana päivänä, parhaassa koltussaan, hän saattoi jonkun muukalaisen mielestä näyttää ihan hyvältä, ei koskaan sen ihmeemmältä. Hän oli kaikkea liikaa – liian pitkä, liian laiha, liian kalv akka, liian epävarma.

Elsa oli ollut mukana kummankin sisarensa häissä. Kumppikaan ei ollut pyytänyt häntä kaasoksi, ja Elsa oli ymmärtänyt sen. Lähes satakahdeksankymmensenttisenä hän oli sulhasia pitempi. Hän olisi pilannut valokuvat, ja Wolcottit halusivat

ehdottomasti antaa itsestään aina edustavan vaikutelman. Se oli vanhemmille ensiarvoisen tärkeää.

Elsan siihenastisesta elämästä oli helppo päätellä hänen tulevaisuutensa, se ei suurta neroutta vaatinut. Hän pysyisi kotona, vanhempiensa talossa Rock Roadilla, ja hänestä pitäisi huolta Maria, kotiapulainen, joka oli hoitanut huushollia iät ja ajat. Kun Maria joskus eläköityisi, Elsa jäisi huolehtimaan vanhemmistaan, ja näiden kuoltua hän olisi yksin.

Mitä näyttöä hänellä olisi omasta elämästään? Millainen jälki jäisi hänen elostaan täällä maan päällä? Kuka hänet muistaisi ja mistä hyvästä?

Elsa sulki silmänsä ja päästi vanhan tutun unelman hiipimään mieleensä. Hän kuvitteli asuvansa jossain muualla. Omassa kodissa. Hän kuuli lasten naurun. *Omien* lastensa.

Elämä, ei pelkkä olemassaolo. Se oli hänen unelmansa. Sellainen maailma, jossa hänen elämistään ja valintojaan ei määrittäisi neljätoistavuotiaana podettu reumakuume. Sellainen elämä, jossa hän löytäisi upouusia voimia ja jossa häntä arvioitaisiin muunkin kuin ulkonäön perusteella.

Ulko-ovi paukahti auki, ja Elsan perhe tulla tömisti kotiin. He liikkuiivat tuttuun tapaansa lörpöttelevänä ja nauravana rykelmänä. Tukeva isä tuli ensimmäisenä, nautituista lasillisista punakkana, kaksi kaunista pikkusiskoja Charlotte ja Suzanna kuin joutsenen siipinä isänsä molemmin puolin. Elegantti äiti seurasi peränpitäjänä komeille vävyilleen höpötellen.

Isä pysähtyi. »Elsa», hän sanoi. »Miksi sinä olet vielä valveilla?»

»Halusin puhua teidän kanssanne.»

»Tähän aikaan?» äiti sanoi. »Poskesi punoittavat. Onko sinulla kuumetta?»

»Minulla ei ole ollut kuumetta vuosiin, äiti. Tiedät sen.»

Elsa nousi seisomaan, kietoi kätensä yhteen ja tuijotti perhettä.

Nyt, hän ajatteli. Hänen oli tehtävä se. Hän ei saanut enää jänistää.

»Isä.» Ensin hän sanoi sen liian hiljaa, joten hän yritti uudestaan, suorastaan korotti äänensä. »Isä.»

Isä katsoi häntä.

»Minä täytän huomenna kaksikymmentäviisi», Elsa sanoi. Muistutus näytti ärsyttävän äitiä. »Tiedämme sen, Elsa.»

»Niin tietenkin. Haluan vain sanoa, että olen päättänyt jotain.»

Se vaiensi perheen.

»Minä... Chicagossa on opisto, jossa opetetaan kirjallisuutta ja johon otetaan naisia. Haluan opiskella →»

»Elsinore», hänen isänsä sanoi. »Mihin sinä mitään opiskelua tarvitset? Olit liian sairas käymään edes koulua loppuun. Naurettava ajatus.»

Oli tukalaa seistä siinä ja nähdä nuo monet vähättelevät katseet. *Pidä puolesi. Ole urbea.*

»Mutta isä, minä olen aikuinen nainen. Olen ollut sairas viimeksi neljätoistavuotiaana. Lääkäri taisi tehdä... hätäisen diagnoosin. Olen nyt täysin terve. Ihan totta. Minusta voisi tulla opettaja. Tai kirjailija...»

»Kirjailija?» isä sanoi. »Onko sinulla jokin salainen kyky, josta me muut emme tiedä mitään?»

Isän tuijotus vaiensi Elsan.

»Mahdollisesti», hän sai sanotuksi.

Isä kääntyi katsomaan Elsan äitiä. »Rouvaseni, anna hänelle jotain rauhoittavaa.»

»En minä hysteerinen ole, isä.»

Elsa tiesi, että se oli siinä. Tätä taistoa hän ei voisi voittaa.

Hänen piti pysyä vaiti ja poissa silmistä eikä lähteä maailmalle.
»Voin ihan hyvin. Menen yläkertaan.»

Hän käänsi selkensä perheenjäsenilleen, joista yksikään ei enää katsonut häneen, hetki oli mennyt ohi. Aivan kuin hän ei olisi enää ollut koko huoneessa. Hän oli jälleen haihtunut pois.

Elsa toivoi, ettei olisi koskaan lukenut *Viattomuuden aikaa*. Mitä hyvää kaikesta tästä tukahdutetusta kaipuusta muka seuraisi? Hän ei rakastuisi koskaan, ei saisi koskaan omaa lasta.

Portaita noustessaan Elsa kuuli alhaalta musiikkia. Siellä kuunneltiin uutta Victrola-levysoitinta.

Elsa seisahtui.

Mene alas, istabda tuoliin.

Hän tempaisi huoneensa oven kiinni, sulki alhaalta kantautuvat äänet oven taakse. Hän ei ollut tervetullut alakertaan.

Elsa näki peilistä pesukomuutin yltä oman kuvajaisensa. Aivan kuin tyltät kädet olisivat venyttäneet hänen kalpeat kasvonsa terävää leuankärkeä kohti. Pitkät maissinhaituvanvaaleat hiukset liehuivat ohuina ja suorina, vaikka laineet olivat parastaikaa suurinta huutoa. Äiti ei ollut antanut hänen leikkauttaa hiuksiaan muodikkaasti, äidin mielestä hänen kuontalonsa näyttäisi lyhyenä vielä surkeammalta. Kaikki Elsassa oli väritöntä ja haalistunutta, sinisiä silmiä lukuun ottamatta.

Hän sytytti yölamppunsa ja otti yöpöydältä yhden rakaimmista romaaneistaan.

Fanny Hill: ilotytön muistelmat.

Elsa kömpi vuoteeseen, uppoutui skandaalinkäryiseen tarinaan, tunsu pelottavan syntistä halua kosketella itseään ja miltei antoi periksi. Sanojen herättämä kipu oli lähes sietämätöntä, fyysistä kaipuun tuskaa.

Hän sulki kirjan ja tunsu itsensä vielä hyljeksitymmäksi

kuin äsken lukemisen aloittaessaan. Hän tunsi itsensä rauhatomaksi. Tyytymättömäksi.

Jos hän ei pian tekisi jotain, jotain rajua, hänen tulevaisuutensa ei poikkeaisi mitenkään nykyhetkestä. Hän pysyisi tässä talossa koko ikänsä, ja häntä kahlitsisivat päivin ja öin vuosikymmen sitten podettu sairaus ja rumuus, jolle hän ei mitään mahtanut. Hän ei saisi koskaan tuntea miehen kosketuksen hurmaa eikä jaetun vuoteen lohtua. Hän ei pitelisi koskaan omaa lasta. Ei saisi koskaan omaa kotia.

Sinä yönä Elsaa riivasi kaipaus. Seuraavana aamuna hän tiesi, että hänen oli tehtävä jotain saadakseen elämänsä muuttumaan.

Mutta mitä?

Ei jokainen nainen ollut kaunis, ei edes sievä. Muutkin olivat poteneet lapsuudessaan kuumeita ja saaneet silti kokea täyden elämän. Hänen sydämensä vaurioituminen oli vain lääkärin arvailua, siltä hänestä tuntui. Sydän ei ollut kertaakaan lakannut lyömästä eikä ollut aiheuttanut hänelle todellista huolta. Hänen oli vain luotettava, että tosipaikan tullen hänessäkin oli sisua. Miten kukaan voisi sen varmasti tietää? Hän ei ollut koskaan saanut juosta, telmiä eikä tanssia. Hän oli joutunut lopettamaan koulunkäynnin neljäntoista vanhana, joten hän ei ollut ehtinyt saada poikaystävää. Hän oli viettänyt suuren osan elämästään omassa huoneessaan ja lukenut siellä seikkailuromaaneja, kirjoittanut tarinoita ja käynyt koulun loppuun omin neuvoin.

Täytyihän tuolla jossain olla tilaisuuksia, joihin voisi tarttua, mutta mistä hän ne löytäisi?

Kirjasto. Kirjoista löytyi vastaus joka kysymykseen.

Elsa petasi sänkynsä, meni pesukomuutin ääreen, kam-pasi vyötäisille ulottuvat vaaleat hiuksensa sivujakaukselle

ja punoi ne palmikoksi. Sitten hän pukeutui yksinkertaiseen laivastonsiniseen kreppileninkiin, silkkisukkiin ja mustiin korkokenkiin. Kellohattu, glaseehansikkaat ja käsilaukku viimeistelivät asun.

Hän laskeutui portaat kiitollisena siitä, että äiti nukkui vielä näin aamuvarhain. Äiti ei halunnut hänen menevän ulos muuta kuin sunnuntaisin kirkkoon, jossa aina pyysi seurakuntaa rukoilemaan tyttärensä terveyden puolesta. Elsa joi nyt kupin kahvia ja suuntasi toukokuun puolivälin aamuiseen auringonpaisteeseen.

Dalhartin pikkukaupunki Texas Panhandlella aukeni hänen edessään kirkkaan auringon herättelemänä. Ovia avattiin puis-ten jalkakäytävien varrella, ja SULJETTU-kylttejä käännettiin ympäri. Kaupungin takana, äärettömän sinisen taivaan alla, levittyivät loputtomiin Suuret tasangot, satoisien viljelys-maiden aava ulappa.

Dalhart oli piirikunnan pääpaikka, ja nyt elettiin talouden noususuhdanteen aikaa. Pikkukaupunki oli laajentunut siitä saakka, kun rautatie Kansasista New Mexicoon oli linjattu kulkemaan sen kautta. Uusi vesitorni hallitsi taivaanrantaa. Maailmansodan ansiosta näistä maista oli tullut vehnän ja maissin aarrearkkuja. Iskulause *Vehnällä sota voitetaan!* sai viljelijät vieläkin tuntemaan ylpeyttä. He olivat hoitaneet oman osansa.

Traktori oli ilmaantunut vihdoin ja viimein helpottamaan elämää, ja hyvien satovuosien – runsaiden sateiden ja korkeiden hintojen – ansiosta viljelijät olivat voineet raivata lisää pelto- maata ja kasvattaa lisää vehnää. Vuoden 1908 kuivuus, josta vanha kaarti pitkään puhui, oli miltei unohdettu. Sadetta oli saatu tasaiseen tahtiin vuosikaudet, ja kaupungissa olivat rikas- tuneet kaikki, etenkin Elsan isä, joka myi maatalouslaitteita niin käteismaksusta kuin velaksikin.

Maajussit turisivat tänä aamuna ruokapaikan edessä satohinnoista, ja naiset paimensivat lapsiaan kouluun. Vielä muutama vuosi sitten kaduilla oli näkynyt hevuskärrijä, nyt pukkuttivat automobiilit kohti kultaisena hehkuvaa tulevaisuutta, torvet vain tuuttasivat ja savu hulmusi. Dalhart oli pikkupaikka, joka oli kovaa kyytiä kasvamassa kunnan kaupungiksi. Myyjäisissä kerättiin hyväntekeväisyyteen varoja huutokauppaamalla romanttisia kahden hengen aterialaatikoita, kantritansseja tanssattiin ja sunnuntaisin käytiin jumalanpalveluksessa. Töitä paiskittiin, samanmieliset ihmiset loihitivat itselleen hyvän elämän maanviljelyllä.

Elsa astui pääkatua reunustavalle puiselle jalkakäytävälle. Laudat painuivat hieman joka askelella, aivan kuin hän olisi pomppinut. Kauppojen räystäistä riippui muutama kukkulaatikko, joitain väriläisksiä sentään. Kaupungin Kaunistamisyhdistys hoiti kukkasia hellästi. Elsa ohitti säästöpankin ja uuden Ford-myyvälän. Hän jaksoi vieläkin hämmästellä, että sinne saattoi astella noin vain valitsemaan auton, ja sen sai ajaa samana päivänä kotiin.

Elsan vieressä avattiin kaupan ovet, ja kauppias Hurst astui ulos luuta kädessä. Käärityt paidanhihat jättivät muhkeat kyyvärret paljaiksi, ja punakoita kasvoja kruunasi palopostin mallinen nenä, pyöreä patukka. Kauppias Hurst oli kaupungin rikkaimpia miehiä. Hän omisti kaupan, ruokapaikan, jäätelötiskin ja aptekin. Kaupungissa oli asunut häntä kauemmin vain Wolcottin perhe. Hekin olivat kolmannen polven texasilaisia ja ylpeitä siitä. Elsan rakas isoisä Walter oli kutsunut itseään kuolinpäiväänsä asti Texas Rangeriksi, Texasin poliisiksi.

»Heipä hei, neiti Wolcott», kauppias sanoi ja pyyhkäisi harvat haituvansa helakalta otsaltaan. »Näyttää tulevan kaunis päivä. Oletteko kirjastoon menossa?»

»Olen», Elsa vastasi. »Minnekäs muualle?»

»Minulla on täällä uutta punaista silkkiä. Kertokaa siskoilenne. Siitä saisi hienon koltun.»

Elsa pysähtyi.

Punaista silkkiä.

Hänellä ei ollut koskaan ollut yllään punaista silkkiä. »Saanko nähdä?»

»Ahaa! Totta kai. Voisitte yllättää siskonne.»

Herra Hurst ohjasi Elsan kiireesti liiketilaan. Minne ikinä Elsa katsoi, kaikkialla hehkui värejä: laatikoittain herneitä ja mansikoita, nipuittain laventelisaippuaa silkkipaperiin käärittyinä, pusseittain jauhoa ja sokeria, purnukoittain hilloa.

Elsa ohjattiin posliiniastiastojen, aterimien ja viikattujen pöytäliinojen ja essujen ohitse kangaspakkojen luokse. Kauppias selasi kankaita ja veti esiin rubiininpunaisen taitellun silkin.

Elsa riisui glaseehansikkaansa, laski ne syrjään ja ojensi kätensä silkkiä kohti. Hän ei ollut milloinkaan koskettanut mitään niin pehmoista. Ja tänään *oli* hänen syntymäpäivänsä...

»Charlotten väreihin —»

»Minä otan tämän», Elsa sanoi. Oliko hän painottanut sanojaan hieman tylysti? Oli. Hänen oli saatava tuo kangas. Kauppias silmäili häntä oudosti.

Herra Hurst kääri kankaan ruskeaan paperiin, satoi paketin nyörillä ja ojensi sen Elsalle.

Elsa oli jo lähdessä, kun hän huomasi helmillä koristellun välkkyvän hiusspannan. Juuri tuollaista kreivitär Olenska saattoi käyttää *Viatonmuuden ajassa*.

Elsa palasi kirjastosta kotiin painaen ruskeaan paperiin käärittyä silkkiä tiukasti rintaansa vasten.

Hän avasi mustan kiekurakoristeisen portin ja astui äitinsä maailmaan – siististi muotoleikattuun puutarhaan, joka tuoksui jasmiinilta ja ruusuilta. Pensasaitojen reunustaman polun päässä kohosi Wolcottien suuri koti, jonka Elsan isoisä oli heti sisällissodan jälkeen rakennuttanut rakastetulleen.

Elsa kaipasi isoisäänsä vieläkin, joka päivä. Isoisä oli ollut melskaava, viinaanmenevä ja riidanhaluinen, mutta jos hän jotain rakasti, rakkaudella ei ollut mitään rajaa. Hän oli surrut vaimonsa kuolemaa vuosikaudet. Hän oli ollut Wolcotteista Elsan lisäksi ainut, joka rakasti lukemista, ja hän oli usein puolustanut Elsaa perhekiistoissa. *Älä sure kuolemaa, Elsa. Sure hukattua elämää. Ole urba.*

Kukaan ei ollut sanonut Elsalle mitään tuollaista isoisän kuoleman jälkeen, hän ikävöi isoisää koko ajan. Hänen parhaita muistojaan olivat isoisän tarinat Texasin – Laredon, Dallasin, Austinin ja Suurten tasankojen – varhaisvaiheista, jolloin laista ei piitattu tuon taivaallista.

Isoisä olisi taatusti kehottanut häntä ostamaan punaisen silkin.

Äiti nosti katseensa ruusuistaan, kohotti hellehatun silmiltään ja sanoi: »Elsa, missä sinä olet ollut?»

»Kirjastossa.»

»Olisit pyytänyt isältä kyydin. Sellainen kävely on sinulle ihan liikaa.»

»Kaikki hyvin, äiti.»

Herranen aika. Joskus tuntui, että perhe olisi halunnutkin hänen olevan sairas.

Elsa rutisti silkipakettiaan.

»Mene lepäämään. Tulee kuuma päivä. Pyydä Mariaa

laittamaan sinulle sitruunamehua.» Äiti jatkoi kukkastensa leikkelyä ja pudotti kukinnot koriinsa.

Elsa asteli etuovelle ja siitä kodin varjoisaan sisätilaan. Niinä päivinä, joista uhkasi tulla helteisiä, kaihtimet vedettiin tiukasti ikkunoiden eteen. Tässä osavaltion kolkassa sai varautua monituisiin hämävien huoneiden päiviin. Elsa sulki oven jäljessään ja kuuli Marian lauleskelevan keittiössä espanjan kielellä.

Elsa pujahti talon läpi ja nousi portaat omaan huoneeseensa. Siellä hän kääri auki ruskean paperin ja katseli läikehtivää rubiininpunaista silkkiä. Sitä oli pakko koskettaa. Kankaan pehmeys jotenkin rauhoitti. Se toi mieleen nauhan, jota hän oli hypistellyt lapsena peukalo suussa.

Voisiko hän tehdä sen, hurjan tempun, jonka oli yhtäkkiä saanut päähänsä ajatellessaan ulkonäköään...

Ole urhea.

Elsa kahmaisi kätensä täyteen vyötäisille ulottuvia suortuviaan ja leikkasi ne poikki leuan korkeudelta. Hän tunsu itsensä vähän hulluksi, mutta jatkoi nirhimistä, kunnes valjunvaaleat hiukset lojuivat hänen jalkojensa juuressa pitkinä rihmoina.

Ovelta kuului koputus, ja Elsa säikähti niin, että sakset kirsposivat hänen kädestään ja tipahtivat kolisten lipaston päälle.

Ovi aukeni. Äiti astui huoneeseen, näki Elsan järsityt hiukset ja pysähtyi. »Mitä sinä olet mennyt tekemään?»

»Halusin →»

»Et voi astua ovesta ulos, ennen kuin hiuksesi ovat kasvanut takaisin. Mitä ihmisetkin sanoisivat?»

»Nuorilla naisilla on nykyään polkkatukka, äiti.»

»Ei kunnollisilla nuorilla naisilla, Elsinore. Haen sinulle hatun.»

»Halusin vain olla nätti», Elsa sanoi.

Hän ei kestänyt katsoa äitinsä silmistä huokuvaa sääliä.

»Naulitseva tarina rakkaudesta,
rohkeudesta ja uhrauksista. Hannah yhdistelee
taidokkaasti raastavaa realismia,
moniulotteisia henkilöahmoja ja lyyristä proosaa,
joka soljuu kirkkaana ja todentuntuksena
heti ensi lauseesta alkaen.»

– PUBLISHERS WEEKLY

Texas 1921. Ensimmäinen maailmansota on päättynyt, talous on kääntynyt nousuun ja vehnäpellot kukoistavat. Eristyksissä kasvanut Elsa Wolcott unelmoi omasta perheestä ja elämästä, jossa hänen valintojaan ei rajoittaisi neljätoistavuotiaana podettu reumakuume.

Kymmenisen vuotta myöhemmin tilanne on kääntynyt katastrofaaliseksi, kun kuivuus, tomumyrskyt ja suuri lama ovat pakottaneet Suuret tasangot polvilleen. Työttömyys on huipussaan, maanviljelijät taistelevat säilyttääkseen maansa ja elinkeinonsa. Elsan on tehtävä elämänsä tuskallisin päätös: jäädä vai lähteä. Voiko hän lähteä rakastamaltaan seudulta etsimään parempaa tulevaisuutta?

9 789510 479698

www.wsouy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47969-8